

Första vällfärden till Sonsoles

Historikern Andrés Vázquez de Prada berättar om den vällfärd som den helige Josemaría gjorde den 2 maj 1935 till vällfartsorten helgad åt Vår fru av Sonsoles (Ávila, España). Under maj månad, som av Kyrkan särskilt tillägnas jungfru Maria, brukar många kristna hedra Guds moder genom att göra en vällfärd.

2012-05-07

I boken *El Fundador del Opus Dei* (en omfattande biografi av Opus Deis grundare) berättar historikern Andrés Vázquez de Prada om en resa som den helige Josemaría i sällskap med två studenter företog till Avila för att hedra jungfru Maria på vallfartsorten som är helgad till Vår Fru av Sonsoles. I denna helgedom har man numera satt upp en minnestavla till åminnelse av den första vallfärd som Opus Deis grundare gjorde dit.

“När slutet på kursen närmade sig och (Don Josemaría) kunde räkna med ett stort antal ungdomar som frekventerade Ferraz, bland vilka det kunde uppstå kallelser och boende till centret under nästa läsåret, ville don Josemaría (...) tacka vår Fru alldeles speciellt för de nådebevis han emottagit under det gångna läsåret. Han bestämde sig därför att den andra maj bege sig till Sonsoles

tillsammans med Ricardo och José María G. Barredo”.

Så här skrev Opus Deis grundare själv om färden: **När det nu en gång beslutats att vi skulle bege oss till Sonsoles, ville jag fira den heliga Mässan i DYA-centret innan vi påbörjade vår färd till Ávila. Under memento bad jag vår Jesus med ännu större eftertryck än vanligt – driven av något mer än blott ett infall – att han i oss – i Verket – ville föröka kärleken till Maria och att denna kärlek även skulle visa sig i gärningar.**

På tåget kunde jag inte låta bli att tänka på samma sak. Vår Fru är säkert nöjd med vår tillgivenhet, som tar sig uttryck i kraftfulla marianska seder: att hennes bild alltid finns hos oss, att vi ger henne vår sonliga hälsning när vi går in eller ut ur rummet, att vi bryr oss särskilt om hennes fattiga,

att vi tar upp kollekt för dem på lördagarna, *omnes... ad Jesum per Mariam* ; Kristus, Maria, påven... Men under maj månad behövdes det något mera. Då skönjade jag 'maj-vallfärden' som en sed som kunde införas – som har införts – i Verket.

Utan att gå innanför Avilas murar som omger staden begav de sig direkt till bergkapellet. På långt håll såg de helgedomen uppe på bergsslänten. De bad en rosenkrans då de gick upp för den och ännu en inför jungfruns bild, där den står omgiven av votivtavlor och gåvor. Sedan bad de en tredje rosenkrans när de gick tillbaka till Avilas station. Prästen använde sedan intrycken från resan för att framföra för de sina några tankar kring uthållighetens dygd:

Sedan vi lämnade Avila – berättar den helige Josemaría – **kunde vi se**

helgedomen framför oss men när vi kom fram till bergets fot försvann naturligt nog Marias hus från vår åsyn. Då kommenterade vi detta faktum och sade att så gör många gånger Gud med oss människor. Han visar oss vårt mål tydligt och låter oss betrakta det för att befästa hos oss hans älskvärda viljas väg. Och när vi så befinner oss alldeles nära honom, lämnar han oss i mörker, som om han övergivit oss. Det är frestelsens stund: tvivel, inre strid, mörker, trötthet, lust att överge allting... Men, nej: framåt skall vi. Frestelsens stund är också trons stund, dags att överlämna sig själv med ett barns anda åt Gud vår Fader. Bort med tvivel, vankelmod och obeslutsamhet! Jag har skymtat den väg jag skall gå, jag har påbörjat den och jag fortsätter. Uppför berget, vidare, vidare! Pustande och stänkande av ansträngning men utan att stanna

upp för att plocka några blommor som på båda sidor om stigen erbjuder mig en stund vila och lockar med sin doft och sin färg... och möjligheten att äga dem. Genom bittra erfarenheter vet jag mycket väl att det bara tar ett ögonblick att plocka dem och se dem vissna. Sedan finns det för mig varken färger dofter eller frid i dem.

Som minne av denna vallfärd bevarade don Josemaría i en liten skrin en handfull veteax som symbol och hopp om apostolisk fruktsamhet under maj månad.

Om tillbakaresan från vallfärden till Sonsoles berättar don Josemaría i sitt referat en liten anekdot och avslutar det med de meditationsämnen som han hade för den eftermiddagen.

[...] när vi var på vägen tillbaka och bad (på latin!) rosenkransen, flög en härfågel över vägen. Jag

miste koncentrationen och ropade till: en härfågel! Inget annat. Vi fortsatte bönen och jag skämdes lite grann. Hur ofta försöker inte våra drömmar om världslig lycka fresta oss bort från våra apostoliska förehavanden! Med din nåd, Herre, kommer detta inte att hända igen.

Och slutligen vill jag här skriva ner vilka meditationsämnen vi hade på tåget på vägen hem.

1/ Att tänka på att Gud vår Fader med goda skäl kunde ha utvalt vilka andra som helst snarare än oss för att utföra sitt Verk.

2/ Att vi måste besvara Jesu barmhärtiga kärlek som han visat oss när han utvalde oss för sitt Verk (ungefär så).

3/ Att inse hur vackert Verkets apostolat är och hur stort det blir

**om några år – redan nu – om vi
besvarar nåden.**

**Och till slut bönen: villighet för att,
för Kärlekens skull, helt och fullt
ge oss själva ut, underkasta oss, för
att göra Verket.**

Madrid – Maj – 1935.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
forsta-vallfarden-till-sonsoles/](https://opusdei.org/sv-se/article/forsta-vallfarden-till-sonsoles/)
(2026-03-28)